

Bemærkninger til forslaget

Den 15. oktober 1978 udtalte lederen af Socialmedicinsk Klinik i Århus, læge Iwan Mark, der i 10 år har behandlet narkomaner, »at man godt kan bebrejde den gruppe, heriblandt Klaus Rifbjerg, der i ungdomsoprørets tid stod frem og snakkede om, hvor smart det var at ryge hash. Nu, da man ved, hvad det var for alvorlige ting, der blev sat i gang, hører man intet fra dem. Tilbage sidder nu de svage, som ikke har haft kræfterne og overskuddet til at springe fra i tide«.

Forslagsstillerne er helt enige i disse betragtninger. Det ti-år, som er gået, siden disse »finkulturelle« personer stod frem og snakkede om hash som en anden helligdom, har vist, at hash og beslægtede euforiserende stoffer har været en stærkt medvirkende årsag til, at endnu hårdere stoffer er kommet på markedet og blevet vanedannende for mange mennesker.

Forslagsstillerne mener så afgjort, at samfundet har pligt til at afvæne og dermed hjælpe de stakler, som af en eller anden grund er blevet afhængige af euforiserende stoffer, narkotika, m. m.

Men forslagsstillerne mener samtidig, at det ubetinget er bedre at forebygge end at helbrede. For næsten samtlige narkomaner har begyndelsen til deres ulykke været det, som i Klaus Rifbjergs, Bernhardt Tastesens og Ebbe Kløvedal Reichs munde betegnes som en uskyldig pipe hash.

Også for politiet er forfølgelsen af hash- og narkohandlere besværliggjort af den blødsødenhed og forherligelse, skiftende justitsministre og folketingsflertal har udøvet over for lovovertræderne.

Et eksempel er rigsadvokatens cirkulære nr. 144 af 15. juli 1969 om forfølgningen af sager vedrørende overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer. Det har følgende ordlyd:

»Ved lov nr. 276 af 18. juni 1969 om ændring i borgerlig straffelov. (Narkotikakriminalitet), der er trådt i kraft den 1. juli 1969, er i straffelovens § 191 indført en skærpet strafferamme for den professionelt prægede narkotikakriminalitet. Det er ved udarbejdelsen af lovforslaget forudsat, at der ikke som følge heraf sker nogen skærpelse i strafforfølgningen over for personer, hvis forhold fort-

sat skal behandles på grundlag af lov om euforiserende stoffer. For at sikre, at denne forudsætning opfyldes, skal jeg herved efter forhandling med justitsministeriet fastsætte følgende regler om forfølgningen af sager om overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer:

I. Forbrug (Besiddelse, køb, modtagelse)

Ēfter 1. 169 af 24. maj 1955 (der for så vidt angår konfiskationsbestemmelsen er ændret ved 1. 213 af 4. juni 1965 § 69) er ind- og udførsel, salg, køb, udlevering, modtagelse, fremstilling, forarbejdning og besiddelse af de i bekendtgørelse nr. 125 af 27. marts 1963 og bekendtgørelse nr. 156 af 3. maj 1966 nævnte stoffer forbudt uden særlig tilladelse.

Forbuddet mod besiddelse – og tilsvarende gælder køb og modtagelse – er ifølge lovens forarbejder navnlig begrundet i retstekniske hensyn: besiddelse vil ofte være indikation for en udbredelse, som ikke lader sig bevise.

Som følge heraf vil der i reglen ikke være anledning til at indlede undersøgelse med henblik på at pålægge strafansvar for besiddelse (køb eller modtagelse), når mistanken alene angår *egyet forbrug af euforiserende stoffer*. I overensstemmelse hermed bør der vises tilbageholdenhed med af egen drift at indlede undersøgelse f. eks. på skoler, selv om politiet får formodning om, at der er konstateret misbrug af euforiserende stoffer.

Konstaterer politiet forbrug af euforiserende stoffer, bør det dermed forbundne strafansvar for besiddelse (køb, modtagelse) i reglen afgøres med, at der meddeles den pågældende en advarsel af politiet. Advarsel vil også kunne meddeles i gentagelsestilfælde, men i grovere gentagelsestilfælde og i tilfælde af gentagen besiddelse af andre euforiserende stoffer end hash bør der søges pålagt bødestraf. I forbindelse med meddelelsen af en advarsel eller pålæg af bøde vil der efter en bedømmelse i hvert enkelt tilfælde kunne være anledning til at henvise den pågældende til behandling, for så vidt